

Lukáš 5,1-11: Jednou se na něj lidé tlačili, aby slyšeli Boží slovo, a on stál u břehu jezera Genezaretského; tu uviděl, že u břehu jsou dvě lodi. Rybáři z nich vystoupili a vypírali sítě. Vstoupil do jedné z lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby odrazil kousek od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte své sítě k lovu!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytily. Ale na tvé slovo spustím sítě.“ Když to učinili, zahrnuli veliké množství ryb, až se jim sítě trhaly. Dali znamení svým společníkům na druhé lodi, aby jim přišli na pomoc. Oni přijeli a naplnili rybami obě lodi, že se až potápěly. Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.“ Neboť jeho i všechny, kteří s ním byli, pojal úžas nad tím lovem ryb; stejně i Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se, od této chvíle budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi, všechno tam nechali a šli za ním.

Milí bratři a sestry,

jsou okamžiky, které si člověk pamatuje celý život. První školní den. První den v novém zaměstnání. Den svatby. Narození dítěte. Ale také první den v novém domově, první setkání s novými lidmi nebo začátek nové služby. Jsou to chvíle, kdy se člověk dívá dopředu s nadějí, ale také s otázkami. Co nás čeká? Jaké to bude? Obstojíme?

Snad bude i ten dnešní den jedním z těch, na které budeme jednou s vděčností vzpomínat.

Není náhodou, že pro dnešní den zaznělo právě evangelium o povolání prvních učedníků. Je to příběh nového začátku. Nejen Petrova, ale i začátku celé církve. A přitom nezačíná slavnostně.

Dnešní evangelium nás nevede do chrámu. Nezačíná bohoslužbou. Nezačíná velkým zázrakem. Začíná únavou.

Petr se vrací z práce. Celou noc lovil ryby. Bez výsledku. Sítě jsou prázdné. Teď je třeba je vyprat, opravit a připravit na další noc. To zná každý z nás, ani nemusíme být rybáři.

Kolikrát jsme už něco zkoušeli. Kolikrát jsme pracovali poctivě a výsledek nepřišel. Kolikrát jsme měli pocit, že jsme vydali všechno, co jsme mohli. Někdy to může být práce. Jindy vztahy. Někdy služba v církvi. Člověk se snaží, modlí se, plánuje, a přesto má pocit, že sítě zůstávají prázdné.

Právě do téhle obyčejné lidské únavy vstupuje Ježíš. Nevychytá. Nepoučuje. Neříká Petrovi, co měl dělat lépe. Jen si půjčí jeho loď. To je první překvapení dnešního příběhu. Ježíš nezačíná tím, že po Petrovi něco chce. Nejdřív vstupuje do jeho života. Myslím, že to je důležité i pro nás.

Kristus nepřichází nejprve hodnotit. Nepřichází spočítat naše úspěchy a neúspěchy. Nepřichází proto, aby nám dal seznam úkolů. Přichází proto, aby byl s námi.

Tak jednal tehdy. Tak jedná i dnes. Pořád vstupuje do obyčejných lidských životů. Do rodin, které řeší starosti. Do lidí unavených prací. Do sborů, které mají své radosti i své bolesti. Nečeká, až bude všechno dokonalé.

Když Ježíš domluví, obrátí se na Petra: **„Zajed' na hlubinu.“** To muselo znít skoro nesmyslně. Rybáři na Galilejském jezeře lovili v noci. Petr byl zkušený rybář. Věděl, kdy se loví i kde se loví. Ježíš byl tesař z Nazareta. Petr měl všechny odborné důvody říci: „To nemá cenu.“ A přesto odpovídá jednou z nejkrásnějších vět evangelia: **„Na tvé slovo spustím síť.“**

Nemluví z jistoty. Nemluví proto, že by všemu rozuměl. Mluví z důvěry. Víra totiž nezačíná tím, že máme všechny odpovědi. Víra začíná tam, kde se odvážíme udělat další krok. Spolehnout se na Kristovo slovo.

Kolikrát máme chuť věci spíš vzdávat. „To už jsme zkoušeli.“ „To nebude fungovat.“ „Lidé dnes o víru nestojí.“ „To nemá smysl.“ Jenže evangelium nás zve, abychom dali větší váhu Kristovu slovu než vlastní zkušenosti.

Ne proto, že zkušenosti jsou špatné. Ale protože Boží možnosti bývají větší než naše představy. Ježíš neříká jen: „Vyjed' dál.“ Říká: „Vyjed' na hlubinu.“

Hlubina je krásný obraz. Není to jen místo na jezeře. Je to pozvání jít hlouběji ve víře. Hlouběji v modlitbě. Hlouběji ve vzájemných vztazích. Hlouběji v důvěře Bohu.

Je mnohem jednodušší zůstat u břehu. Tam, kde všechno známe. Tam, kde máme věci pod kontrolou. Ale Kristus zve na hlubinu. Tam, kde už se člověk musí spolehnout na něj.

Pak přichází zázrak. Ale všimněme si, co se děje potom. Petr neříká: „To jsem ale šikovný rybář.“ Padá Ježíšovi k nohám. Teprve teď skutečně poznává, kdo před ním stojí. A současně poznává sám sebe. **„Pane, odejdi ode mne, vždyť jsem člověk hříšný.“**

Když člověk stojí blízko Krista, nezačne si připadat lepší než ostatní. Naopak. Začne vidět pravdu o sobě. A přesto právě tehdy zaznívá jedna z nejkrásnějších vět celé Bible:

„Neboj se.“

To nejsou slova jen pro Petra. Stejná slova slyšela Marie. Stejná slova slyšeli pastýři u Betléma. Stejná slova zaznívají znovu a znovu všude tam, kde Bůh člověka zve ke službě.

Nejdříve: „**Neboj se.**“ A teprve potom: „**Pojď.**“

To jsou slova, která si smíme přivlastnit do svých zápasů. Každý z nás si je může vzít za své. I já. Neznám ještě všechny vaše příběhy. Neznám všechny radosti ani všechny bolesti tohoto sboru. Nevím, co všechno nás společně čeká. Stejně jako Petr nechci stavět především na svých zkušenostech. Chtěla bych se společně s vámi učit říkat: „**Pane, na tvé slovo.**“

Na tvé slovo chceme otevřít dveře tohoto sboru. Na tvé slovo chceme zvěstovat evangelium. Na tvé slovo chceme být společenstvím, kde bude místo pro děti i seniory, pro hledající i dlouholeté členy, pro lidi pevné ve víře i pro ty, kteří přicházejí s pochybnostmi.

A pak přichází poslední věta dnešního evangelia. „**Všechno tam nechali a šli za ním.**“ Evangelista už dál nemluví o rybách. Nemluví o tom, co udělali s úlovkem. Protože největším darem nebyly plné sítě. Největším darem bylo setkání s Kristem. To změnilo celý jejich život.

Milí bratři a sestry, nevím, co všechno nás čeká. Nevím, jaké budou příští roky. Nevím, jaké radosti i starosti přijdou. Ale věřím, že pokud budeme společně naslouchat Kristu, nemusíme se bát. Protože církev nestojí na schopnostech faráře. Nestojí ani na aktivitě staršovstva. Nestojí na počtu členů ani na plných lavicích. Stojí na Kristu. Na tom, který přichází i do našich obyčejných lodí. Na tom, který říká: „**Neboj se.**“ Amen.